

GENOWEFA KSIĄŻEK

BAJKA
O SZEWCZYKU
I KRÓLEWNIE

Twórcy ludowi — dzieciom

Genowefa Książek

**BAJKA O SZEWCZYKU
I KRÓLEWNIE**

**Ilustrowała
Rozalia Szypuła**

**STOWARZYSZENIE TWÓRCÓW LUDOWYCH
LUBLIN 1996**

Donat Niewiadomski

Szedł ubogi szewczyk
przez lasek dębowy,
wtem na niego woła
dziaduś siwobrody.

Zaczekaj młodzieńcze,
pójdę i ja z tobą,
będzie nam weselej
wędrować tą drogą.

Gdzie idziesz mój chłopcze,
czemuś zatroskany,
czy szukasz gdzie służby,
czy pracy ci znanej?

Ach, dziadusiu drogi,
ja szewczyk ubogi,
buciki ładuję
za ten grosz ubogi.

Marne me życie,
bieda wciąż mnie kole,
zawszem głodny, bosy,
tak ja żyję sobie.

Ja ci coś doradzę,
posłuchaj mej rady,
tam w wielkiej puszczy
stoi zamek srogi.

Zapadł się już w ziemię
i drzewami zarósł,
lecz gdybyś tam doszedł,
byłbyś panem na nim.

Ja się bardzo boję,
bo w takim zamczysku
chodzą dusze czarne,
jakby po pieklisku.

Ależ chłopcze miły,
posłuchaj mej rady,
pójdziemy tam obaj,
w noc ciemną, na zwiady.

Ja znam to zamczysko,
to jest piękny zamek,
tam wszystko lśni od złota
i diamentów samych.

Tam jest piękna pani,
królewna śpiąca,
gdy powiem pacierze,
wstanie pięknem swym zachwycająca.

I się nie lękaj,
choć wkołuśko zamku
będą cię trapiły
węże czarne w wianku.

Nic się nie oglądaj,
mów ze mną pacierze,
a cicho wejdziemy
na zamkowe wieże.

I szedł szewczyk z dziadkiem
przez puszcze i góry,
szli, gdzie zamek
zapadł się ponury.

Straszne chwile
przeżywali obaj,
bo okropne potwory
łaziły po drogach.

Kwiczały i jęczały
przeraźliwym głosem,
wtem dziaduś otworzył
drzwi do zamku w ziemi.

I szybciutko obaj
wejście to zaparli,
i do wielkiej sali
zamkowej dotarli.

Jak tam było pięknie,
wszystko w złocie lśniło,
szewczyk patrzył długo,
tak go to zachwyciło.

Lecz dziaduś go szturchnął,
chodźże dalej przecie,
do wielkiej sypialni,
tam zmówić pacierze.

Tam ujrzysz królownę,
piękną panią zamku,
jak leży zaśnięta
wśród różanych wianków.

Lecz ja ci ją wzbudzę
przez swoje pacierze,
a ona na pewno
pokocha cię szczerze.

I będziesz szczęśliwy
chłopcze mój najmilszy,
nie zabraknie ci nigdy
złota i pieniędzy.

I weszli na sale,
gdzie królewna spała,
tu dziaduś się pomodlił
i głośno zawołał:

Wstawaj piękna pani,
jużeś wolna przecie
i możesz już chodzić
po swojej komnacie.

Śpiąca królewna
długo się budziła,
aż wreszcie z łoża
szybko zeskoczyła.

Podeszła do dziadka,
dziękowała szczerze,
że ją uratował
od zaklęcia w wieży.

A dziaduś jej powiada:
mam jeszcze dla pani
młodzieńca pięknego,
tu stoi za drzwiami.

Szewczyk drzwi otworzył,
królewna zdziwiona,
podeszła do niego
i tak czule woła:

Zostaniesz młodzieńcze
w moim zamku zawsze
i będziesz mi mężem,
a ja twoją żoną.

Szewczyk upadł przed nią
na oba kolana:
dziękuję ci pani,
ach, pani kochana.

Zamek się obudził,
światła wokół biły,
kucharz już przysmaki
zapiekał co siły.

Służąca podała
na stoły pieczywo,
a oni zasiedli,
zajadali żywo.

Aż tu ruch okropny,
wojska pełno wszędzie,
generał na czele
z honorami pędzi.

Królewna z uśmiechem
wszystkich powitała
i szewczyka czule
mężem swym nazwała.

I byli szczęśliwi,
długie lata żyli,
dzieci dużo mieli,
bardzo się kochali.

I ja na weselu
też tam wtedy byłam,
miody sytne piłam,
z gośćmi się bawiłam.

© Genowefa Książek

Ilustrowała
Rozalia Szypuła

Wybór i opracowanie
Donat Niewiadomski

ISBN 83-901460-2-9

Wydano na zlecenie
Zarządu Głównego
Stowarzyszenia Twórców Ludowych
ze środków finansowych Ministerstwa Kultury i Sztuki

Druk
Wydawnictwo „POLIHYMNIA” Sp. z o.o.
20-809 Lublin, Aleja Róż 17

Twórcy ludowi — dzieciom

